

ล้างไม่ออก:

การแสวงหาตัวตนทางเพศของผู้หญิง ในนวนิยายขนาดสั้น เรื่อง “นางเอก” ของ “อัญชัน”

1. ความสำคัญของปัญหา

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การแสวงหาตัวตนทางเพศของผู้หญิง และผลกระทบในเชิงสังคมทั้งทางบวก ทางลบ รวมถึงความขัดแย้งระหว่างความเป็นหญิงและความเป็นเพศที่สามที่ปรากฏและสะท้อนผ่านพฤติกรรมทางเพศของตัวละครในนวนิยายขนาดสั้นเรื่อง “นางเอก” ของ อัญชัน

ผลจากการศึกษาพบว่า การแสวงหาตัวตนทางเพศของตัวละครเอกที่ได้ศึกษามานั้นมีครอบครัวและสังคมเป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลให้ตัวละครเอกเสียสละความสุขส่วนตัว แม้ว่าค้นพบตัวตนทางเพศได้แล้วว่า แท้จริงเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่ก็ไม่สามารถจะดำรงตนเป็นเพศที่สามได้ เส้นทางการดำเนินชีวิตจึงต้องอยู่กึ่งกลางระหว่างความเป็นเพศหญิงและเพศที่สาม ตัวตนที่เป็นเพศหญิงนั้นจะไม่ปรากฏผลกระทบเชิงสังคมทางลบแต่จะปรากฏทางบวกให้เห็น ตัวละครเอกจะไม่ถูกมอง

หยามหมิ่นจากคนทั่วไป ซึ่งตรงข้ามกับในตอนครึ่งหลังที่ตัวละครเอกเริ่มเอนเอียงไปใช้ชีวิตในรูปแบบตัวตนที่เป็นเพศที่สามส่งผลกระทบต่อในเชิงลบเพราะตัวละครตัดสินใจออกจากงานที่ทำอยู่เป็นประจำเนื่องด้วยไม่อาจให้สังคมรับรู้ถึงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากเพศหญิงไปเป็นเพศที่สามได้เพราะมีเรื่องการเมืองหยามหมิ่นจากคนรอบข้างนั่นเอง

เรื่องราวชีวิตบนเส้นทางสายที่สามนั้นมึนงงวรรณกรรมที่พยายามถ่ายทอดออกมาเพื่อให้คนภายนอกได้รับรู้และเข้าใจเป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่มักจะสะท้อนได้เพียงเปลือกนอกที่ฉาบฉวยทำให้เกิดความไม่เข้าใจระหว่างกันมากยิ่งขึ้น นักเขียนหลายๆ ท่านพยายามนำเสนออัตลักษณ์ทางเพศใหม่ๆ ผ่านมิวสิกวิดีโอ เช่น เพลง คำตอบ ของ อิน บูโดกัน ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักที่เกิดขึ้นระหว่างเพศเดียวกันคือ หญิงรักหญิงโดยที่ตัวละครทั้งสองไม่แน่ใจว่าความรู้สึกที่มีต่อกันนั้นเป็นความรักหรือไม่ รอคอยเวลาเพื่อเป็นคำตอบว่าความรู้สึก

และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างเธอทั้งสอง คำตอบคือ ความรักนั่นเอง ภาพยนตร์ต่างๆ เช่น Yes or No ยายากรักก็รักเลย เป็นเรื่องราวความรักของเลสเบี้ยน และตัวละครในวรรณกรรมต่างๆ เช่น ในเรื่องทางสายที่สาม (2525) เส้นทางที่ว่างเปล่า (2543) ประตูปิดตาย (2519) เงาพระจันทร์ (2524) ใบไม้ที่ปลิดปลิว (2531) และรูปทอง (2532) เช่นเดียวกับนวนิยายเรื่อง นางเอก ของอัญชัน นักเขียนรางวัลซีไรต์ประจำปี 2533 ที่มีผลงานวรรณกรรมโดดเด่นหลายเรื่อง อาทิเช่น นวนิยายเรื่อง มุมปากโลก และเรื่องสั้น หม้อที่ขุดไม่ออก เป็นต้น โดยนวนิยายเรื่องนางเอก นำเสนอความรักของเลสเบี้ยน หรือรักร่วมเพศ ซึ่งมีตัวละครเอกที่สำคัญคือ พิมและกัญญา ใน

เรื่องพิมค้นพบว่าแท้จริงแล้วตัวตนทางเพศนั้นเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่เมื่อขัดกับสังคมเธอก็ไม่อาจทำ

ตามความต้องการได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการแสวงหาตัวตนทางเพศของผู้หญิง โดยเลือกศึกษาผ่านทางนวนิยายของ อัญชัน ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับการค้นหาตัวตนทางเพศของตัวละครเอก จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งต่อผู้วิจัย โดยผู้วิจัยมุ่งศึกษาเจาะจงที่ตัวละครเอก วิเคราะห์เกี่ยวกับการแสวงหาตัวตนและอัตลักษณ์ทางเพศของตัวละครผ่านตัวตนที่เป็นเพศหญิง และตัวตนที่เป็นเพศที่สาม นำไปสู่การสรุปได้ว่า ในที่สุดแล้วตัวละครเอกค้นพบตัวตนทางเพศของเธอว่า คืออะไร จากนั้นจะ

วิเคราะห์ผลกระทบในเชิงสังคมทั้งทางบวกและทางลบ รวมถึงความขัดแย้งระหว่างความเป็นหญิงและความเป็นเพศที่สามของตัวละครเอกด้วย

2. เล่าเรื่อง “นางเอก”

เรื่องเริ่มต้นขึ้นในช่วงเวลาที่พิมเพิ่งเรียนจบใหม่ๆ เลยไปทิ้งใบสมัครงานในหลายๆ ที่ แต่มีอยู่บริษัทหนึ่งติดต่อให้ไปสัมภาษณ์งาน คือบริษัทซิมพลีย์โดมอนด์ ซึ่งบริษัทแห่งนี้是公司เพชรที่มีชื่อ

เสียงแห่งหนึ่ง เมื่อพิมพ์ไปสัมภาษณ์งาน ผู้สัมภาษณ์งานพิมพ์คือกัญญา เป็นหัวหน้าแผนกเพชรร่วง ในที่สุดพิมพ์ก็ได้เข้ามาทำงานในบริษัทแห่งนี้ ในขณะที่พิมพ์เข้ามาทำงาน ทิพย์ซึ่งก็เป็นอีกคนหนึ่งทีเพิ่งผ่านการรับเข้ามาทำงานในบริษัทเช่นกัน พิมพ์กับทิพย์จึงเป็นคู่หูที่สนิทกันที่สุด กัญญาเป็นผู้ที่อบรมงานให้แก่ทั้งสอง ด้วยบุคลิกอันน่าเกรงขามของกัญญา ทั้งสองจึงพากันปลื้มและเคารพกัญญามากๆ

พักหลังๆ กัญญาเริ่มสนิทกับทั้งพิมพ์และทิพย์ ถึงกับออกปากเชิญทั้งสองไปเที่ยวที่บ้านในวันหยุด และในวันนั้นเอง พิมพ์ได้เห็นว่ กัญญาคนที่เห็นในคราบเจ้านายแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับกัญญาในตอนที่อยู่บ้าน พิมพ์กับกัญญาได้มีโอกาสที่จักรยานเล่นด้วยกัน โดยพิมพ์นั่งซ้อนท้าย ความใกล้ชิดกันส่งผลให้ความรู้สึกเล็กๆ ของพิมพ์นั้นห่วงไหวต่อกัญญาซึ่งเป็นเพศเดียวกัน

เมื่อวันเกิดของทิพย์มาถึง เพื่อนๆ ในบริษัททั้งแผนกเดียวกันและต่างแผนกก็ร่วมกันจัดงานเซอร์ไพรส์วันเกิดให้กับทิพย์ และในวันนั้นเองกัญญาได้มีโอกาสเห็นทิพย์และพิมพ์กอดกัน หลังจากวันนั้นกัญญาก็เริ่มหมางเมินและไม่พูดคุยกับทิพย์ ไม่ว่าจะทิพย์จะพยายามคุยหรือปฏิบัติตัวอย่างไรก็ตาม กัญญาก็ไม่สนใจทั้งนั้น จนในที่สุดกัญญาก็ปฏิบัติตามแผน คือพยายามใส่ร้ายทิพย์ ด้วยการวางเพชรไว้ที่โต๊ะทำงานของทิพย์ แต่ด้วยความที่ทิพย์เป็นคนซื่อสัตย์จึงนำเพชรไปคืนกัญญา แต่เมื่อเป็นความต้องการของกัญญาแล้ว ทิพย์ก็ต้องออกจากงานจนได้

หลังจากทิพย์ออกจากงานได้ไม่นาน พิมพ์ก็เห็นว่าที่โต๊ะทำงานของพิมพ์มีเพชรอยู่ พิมพ์จึงคิดว่ากัญญา กำลังเล่นตลกอะไรกับเธอ พิมพ์เก็บเพชรไว้ในลิ้นชักและเตรียมตัวกลับบ้าน แต่ไม่นานกัญญาเรียกพิมพ์

ให้เข้าไปพบ และเปิดศึกทันทีว่า พิมพ์แบบนี้เลือกเอาว่าจะคืนเพชรมาดีๆ หรือจะให้เรียกตำรวจ พิมพ์เริ่มรู้สึกมินๆ ว่านี่มันเรื่องอะไรกัน กัญญาเริ่มบอกเป็นฉากๆ ว่ามีกล้องวงจรปิด ฉะนั้นแล้วเป็นเรื่องยากที่พิมพ์จะพ้นจากความผิดนี้ได้ พิมพ์เริ่มใจคอไม่ดีขึ้นเรื่อยๆ กัญญาเริ่มเข้าใกล้พิมพ์มากขึ้น จนในที่สุดหน้าของทั้งกัญญาและพิมพ์ใกล้กันจนรู้สึกถึงลมหายใจของกันและกัน กัญญาไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปได้ เธอดึงพิมพ์เข้ามากอดและระดมจูบไปทั่วใบหน้าและชอกคอและต่ำลงเรื่อยๆ จนมาถึงยอดปทุมถันสีชมพู ซึ่งตอนนี้มันคืดตึง ด้วยความรู้สึกร้อนผ่าวๆ ของร่างกายพิมพ์ ที่เมื่อกัญญาประทับหรือแตะเนื้อต้องตัวในส่วนใด ร่างกายส่วนนั้นก็รู้สึกร้อนเหมือนถูกไฟช็อตหรือดูด กัญญาเคล้นคลึงอยู่นานสองนานและปากก็พร่ำบอกว่า ตามใจพี่

และในที่สุดพิมพ์รู้สึกว่ เริ่มมีอะไรแปลกๆ กำลังเริ่มเข้าไปในร่างกายเธอ ด้วยอาการดูดันกับนิ้วลุ่นๆ ของกัญญา ความเจ็บในตอนนี ส่งผลให้พิมพ์น้ำตาไหลออกมานองหน้า เมื่อกัญญาเห็นนิ้วมือที่มีรอยเลือดปรากฏให้เห็น เธอออกอาการดีใจที่พิมพ์ยังเป็นพรหมจารี จากนั้นพิมพ์วิ่งหนีกัญญาไป ตั้งแต่นั้นมาพิมพ์ก็ลาออกจากบริษัทนั้นทันที

พิมพ์เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน แต่พักหลังๆ เป้ง ซึ่งเป็นพี่ชายของเพื่อนสนิทของน้องชายพิมพ์ก็มาบ้านพิมพ์เรื่อยๆ จนมาวันหนึ่งไม่มีใครอยู่บ้าน มีเพียงเป้งและพิมพ์ ซึ่งวันนั้นฝนตกหนัก และเมื่อพิมพ์และเป้งอยู่กันสองต่อสองในห้องนอนของน้องชายเป้งเริ่มเข้าใกล้พิมพ์ กอดและจูบพิมพ์อย่างหนักหน่วง โดยที่พิมพ์ก็ไม่ได้ขัดขืน แถมยังรู้สึกดี จนเมื่อเป้งฝังตัวเข้าไปในร่างกายของพิมพ์ และมีน้ำเหนียวๆ เข้าสู่ตัวพิมพ์ พิมพ์รู้สึกมีความสุข เหมือนตัวเองกลับมาเป็นสาวบริสุทธิ์อีกครั้ง

หลังจากเหตุการณ์ครั้งนี้ผ่านไปได้ไม่นาน กัญญาก็มาดักกรอพิมพ์ที่หน้าปากซอย ชวนพิมพ์เข้าไปนั่งคุยกันในรถ พิมพ์ตัดสินใจบอกว่าเธอมีผู้ชายที่เธอจะแต่งงานและมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันแล้วด้วย กัญญาโกรธมาก และกอดจูบพิมพ์อย่างรุนแรง ซึ่งพิมพ์ก็ไม่อาจปฏิเสธความรู้สึกใดๆ ของตนได้ เพราะหลังจากที่เธอได้รับสัมผัสจากกัญญาในครั้งนั้น ความรู้สึกนั้นยังตามหลอกหลอนมาโดยตลอด แม้กระทั่งในความฝัน ก็ยังมีว้าวุ่น จนกัญญาและพิมพ์รู้สึกอึดหน้าสำหรับจากความต้องการอันแรงกล้าในครั้งนี้อีกๆ แล้วพิมพ์รู้สึกว่าทั้งตนและกัญญาเหมือนคนหิวโซและต้องการกันและกันมาก ความรู้สึกและความต้องการมันช่างรุนแรงยิ่งนัก เมื่อกัญญาเริ่มได้สติว่าทำรุนแรงกับพิมพ์ เธอก็เริ่มเปิดเผยตัวตนว่า ในวัยเยาว์เธอจะต้องแบกความต้องการของครอบครัว เช่นพ่อของเธอที่ต้องการให้เธอเป็นที่หนึ่งในทุกๆ ด้าน จนเธอรู้สึกว่า จะต้องแบกอะไรหนักๆ ไว้ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้พิมพ์จึงรู้สึกว่ากัญญามีความกดดันต่อสิ่งแวดล้อมของครอบครัวมาตั้งแต่เด็กๆ แต่กัญญาก็ไม่เคยทำผิดศีลธรรม ฉะนั้นแล้วเธอจึงคิดว่า เหตุใดแค่เธอทำผิดกฎธรรมชาติ เธอจึงต้องหลบๆ ซ่อนๆ เปิดเผยให้สังคมรับรู้ไม่ได้ ในสิ่งที่เธอเป็นไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนเลย

พิมพ์พยายามบอกว่า ถ้าหากเราสองคนจะอยู่ด้วยกันเพื่อความสุข แต่ความสุขนี้จะต้องแลกด้วยความเสียใจของคนรอบข้าง มันไม่คุ้มกันเลย แต่กัญญาเห็นว่าถ้าพิมพ์ต้องการแค่ทำอะไรลงไปแล้วเพื่อให้คนรอบข้างมีความสุข พิมพ์ก็นับว่าเกิดมาไม่ไ้เป็นตัวของตัวเอง แต่เป็นคนอื่นแทน แต่เมื่อในที่สุดพิมพ์เริ่มรู้สึกว่าด้านความรู้สึกลึกๆ ของตนไว้ไม่ไหว เธอก็ผลึกประจักษ์ และวิ่งหนีกัญญาเหมือนคนสติแตก เพราะต้องการวิ่งไปให้ไกลที่สุด ปากก็ร้องให้คน

ช่วย จนได้เข้าไปหลบในร้านค้าแห่งหนึ่ง สภาพของพิมพ์เหมือนถูกใจจี้มาไม่มีผิด และในครั้งนี้เอง พิมพ์รู้สึกว่าในชีวิตเธอรู้จักคนอื่นมากมาย การรู้จักนั้น ส่งผลให้เธอรู้จักตัวตนของคนๆ นั้น แต่การที่พิมพ์รู้จักกัญญามันคือ การได้รู้จักตัวเองไปพร้อมๆ กัน ซึ่งน่าแปลกใจที่พิมพ์รู้จักใจของตนว่าต้องการอะไร แต่พิมพ์อ่อนแอเกินกว่าที่จะยอมรับ และก้าวเดินไปพร้อมกับกัญญา จนในที่สุดพิมพ์ก็ต้องหนีทั้งกัญญา ผู้ซึ่งทำให้พิมพ์รู้จักตัวตนอย่างแท้จริงและหนีความรู้สึกและตัวตนของตนต่อไป

3. ปัญหาในชีวิตรักร่วมเพศ

สังคมทั่วไปมีความคิดเรื่องความแตกต่างทางเพศอยู่บนพื้นฐานของการแบ่งคู่ตรงข้ามเป็นเพศหญิงเพศชาย ซึ่งเริ่มไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงทางสังคมในปัจจุบัน เพราะในความเป็นจริงนั้นเพศสถานะมีความหลากหลาย ซับซ้อนและเลื่อนไหลอย่างต่อเนื่อง ในสภาพสังคมเช่นนี้ทำให้บุคคลเพศที่สามนั้นมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการนิยามตัวตนหรือการแสดงออกทางเพศ ดังที่เห็นได้จากตัวละครในนวนิยายเรื่อง “นางเอก” ที่ต้องประสบกับปัญหาดังกล่าว โดยจากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาพบว่า การแสดงออกซึ่งตัวตนทางเพศของตัวละครนั้น จะมีลักษณะเด่น 2 ลักษณะด้วยกันคือ ตัวตนที่เป็นเพศผู้หญิงและตัวตนที่เป็นเพศที่สาม (ดี) ดังจะได้กล่าวรายละเอียดดังนี้

3.1 ตัวตนที่เป็นเพศหญิง

จากการวิเคราะห์พบว่า ตัวตนที่เป็นเพศหญิงของตัวละครเอก แสดงออกผ่าน 3 ลักษณะด้วยกันคือ ผ่านบทบาท ปัญหา และการหาทางออก

ตัวละครอ้างถึงกฎ
ธรรมชาติที่สะท้อน
ให้เห็นประสบการณ์
ชีวิตที่ถูกหล่อหลอม
ให้รับรู้ว่าคุณจะต้อง
คู่กับผู้ชายเท่านั้น
การปล่อยอารมณ์และ
ร่างกายให้ไหลลื่นไป
ตามการกระทำของ
ผู้ชายคือการยอมรับ
วาทกรรมดังกล่าว

3.1.1 บทบาทของตัวละครเมื่อสวมบทผู้ หญิง

ชีวิตของพิมในช่วงตอนแรกที่ยังไม่เจอกับ
กัญญา ครั้งแรกไปสมัครงานและได้รับเข้าทำงาน
ทันที (อัญชัน, 2547: 17) โดยพื้นฐานชีวิตของเธอ
สามารถแยกให้เห็นถึงบทบาทในฐานะผู้หญิงคน
หนึ่งคือ บทบาทความเป็นลูก บทบาทความเป็น
นักศึกษาและบทบาทคนทำงาน เธอทำหน้าที่
บทบาทความเป็นลูกได้ดีมาก ไม่เคยออกนอกหลั
นอกทาง จนบางครั้งอาจมองว่าเป็นคนที่มีโลกทัศน์

แคบ (อัญชัน, 2547: 22) พิมไม่เคยได้มีโอกาสออกไป
เที่ยวที่ไหนเลย เนื่องจากเธอเป็นลูกสาวคนเดียว
พ่อแม่จึงมีความเข้มงวดในการเลี้ยงดู หากในบาง
วันเธอกลับบ้านค่ำมืดหรือผิดเวลาจนเกินไป พ่อก็
จะคอยตะเฆ่รว่าเมื่อไรเธอจะกลับถึงสักที เมื่อเห็น
เธอกลับมาถึงพ่อจึงสบายใจและหายห่วง ซึ่งต่าง
ไปจากน้องชาย เพราะหากน้องชายไปเที่ยวเตร่
นอกบ้านกลับค่ำมืดก็เป็นเรื่องปกติ

บทบาทความเป็นลูกของเธอส่วนใหญ่ก็ดำเนิน
ชีวิตอย่างคนปกติทั่วไปที่มีความสนิทสนมกับ
ครอบครัวคือ พ่อ แม่ และน้องชาย หลังจากกลับ
จากทำงาน เธอก็จะร่วมรับประทานอาหารอย่าง
พร้อมหน้าพร้อมตากันและเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เธอ
ได้ไปพบมาในช่วงการทำงานในแต่ละวัน ขณะที่เธอ
เล่าเรื่องราวต่างๆ มากมายนั้น แม่ของเธอก็จะยิ้ม
ตามไปด้วย เพราะมีความสุขกับการฟังเรื่องราวที่
เธอเล่าอยู่ แต่เธอก็มักจะถูกน้องชายขัดคอกอยู่เสมอ
เธอก็พลอยคิดถึงเรื่องที่พ่อมักจะปล่อยให้พี่ชาย
ของเธอออกไปทะเลจนๆ ได้ทั่วสารทิศ โดยไม่เคยมา
คอยตะเฆ่รอย่างเช่นเธอหากกลับบ้านผิดเวลาหรือ
ดึกว่าปกติ เธอจึงไม่ค่อยได้มีโอกาสสนิทสนมหรือ
คลุกคลีกับเพื่อนต่างเพศ แต่ก็ไม่เห็นว่าเป็นเรื่อง
ใหญ่นัก เพราะครอบครัวของเธอเป็นครอบครัวที่มี
ความสุขพอใช้ได้

ส่วนบทบาทความเป็นนักศึกษาเธอก็ไม่ได้ทำ
หน้าที่ขาดตกบกพร่องเลย เรียนดีจนสามารถคว้า
เกียรตินิยมด้วย (อัญชัน, 2547: 17) เมื่อเรียนจบมา
ใหม่ๆ เธอได้สมัครงานที่ต่างๆ มากมาย เช่น งาน
ออฟฟิศเพื่อทำงานฆ่าเวลาจนตัดสินใจได้ว่าจะไป
เรียนต่อเมืองนอกหรือไม่ หลังจากที่ย่างไปสมัคร
งานไปหลายต่อหลายแห่ง เธอก็ได้รับการติดต่อ
ให้ไปสัมภาษณ์งาน จนในที่สุดก็ได้เข้าทำงานใน

บริษัทแห่งหนึ่ง โดยในช่วงเวลานั้นบริษัทตามที่แตกต่างกัน ที่เธอได้ไปสมัครนั้นก็เรียกตัวให้ไปสัมภาษณ์งานด้วย แต่เมื่อเธอตกลงจะเข้าทำงานในบริษัทแห่งหนึ่งแล้ว เธอก็ตัดสินใจตัดทิ้งบริษัทอื่นๆ และบทบาทสุดท้ายคือบทบาทความเป็นคนทำงาน เธอเอาใจใส่ในหน้าที่การงานเป็นอย่างดี (อัณชัน, 2547: 41) เธอขยันขันแข็งและพยายามเรียนรู้งานจากกัญญาผู้ซึ่งเป็นเจ้านายอย่างเต็มที่ และสามารถนั่งทำงานจนเลยเวลาได้หากงานที่เธอรับผิดชอบยังค้างอยู่ ฉะนั้นเธอจึงเป็นลูกน้องคนหนึ่งที่กำลังถูกชื่นชมและพร้อมจะให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่

ก่อนหน้านี้ที่เธอจะพบเจอและมีโอกาสได้เข้ามาทำงานและเรียนรู้งานจาก “กัญญา” นั้น เธอมีความรู้สึกที่สามารถยืนอยู่ในสังคมได้บนลำแข้งของตัวเอง สามารถใช้ชีวิตได้อย่างคนปกติทั่วไปได้ ไม่รู้สึกว่าแปลกแยกจากคนอื่นแต่อย่างใด ความรู้สึกต่างๆ รวมถึงความรู้สึกทางเพศของเธอนั้นยังเป็นปกติ ยังมีความต้องการและความรู้สึกนึกคิดที่ว่า ผู้หญิงก็ย่อมคู่กับผู้ชาย เพราะสิ่งนี้เป็นของคู่กัน และเป็นธรรมชาติของมนุษย์ในสังคมโลก ดังตอนหนึ่งที่ว่า หลังจากที่พิมเข้ามาทำงาน เธอเริ่มเรียนรู้และลงมือปฏิบัติงาน ซึ่งกัญญาเป็นผู้สอนงานเกือบทุกอย่าง ส่งผลให้เธอมีความรู้สึกดีๆ ต่อกัญญา แต่ความรู้สึกดีที่ว่าก็เป็นเพียงความปลื้มเจ้านายที่ทั้งสวย ใจดี และทำงานเก่งก็เท่านั้น จึงเห็นได้ว่าเมื่อภายหลังที่มีชายคนหนึ่งในที่ทำงานเดียวกัน แต่ต่างแผนกมาติดพันเธอ แต่พักหลังชายคนนั้นก็หายไป เธอนึกสงสัยว่าเป็นเพราะเหตุใด จนมารับรู้ในภายหลังว่ากัญญาได้สั่งห้ามไม่ให้มายุ่งเกี่ยวกับเธอ แต่เธอก็ไม่ได้นึกสงสัยอะไรมากมาย เพราะเหตุที่ปลื้มและชื่นชมกัญญา จึงไม่ได้คิดว่าสาเหตุที่กัญญาสั่งห้ามนั้นเป็นเพราะหึงผู้ชายที่มา

สนิทสนมกับเธอนั่นเอง

“ฉันเริ่มสังเกตว่าหนึ่งในผู้ที่อยู่ในห้องนี้ด้วยคือ ภาสาย หนุ่มจากแผนกบัญชี แทบทุกเช้าเมื่อฉันย่างเข้าประตูตึกเข้ามาฉันเห็นภาสายเตร็ดเตร่อยู่ในบริเวณลิโอบบี้ พอเห็นฉันก็จะรีบตรงเข้ามา ยิ้มทักทาย ก่อนจะเดินเข้าลิฟต์พร้อมกับฉันและชวนคุยไปด้วย เขาเป็นคนคุยสนุก รอบรู้สารพัด โดยไม่ทำให้ผู้ร่วมสนทนาเกิดความรำคาญว่าเขาพูดโอ้อวด และข้อสำคัญภาสายเป็นคนมีอัธยาศัยน่ารักและสุภาพ ทำให้เราถูกคอกันไม่น้อย” (อัณชัน, 2547: 83-84)

สิ่งนี้เป็นเครื่องยืนยันถึงบทบาทการวางตัวและการใช้ชีวิตว่าเหมือนผู้หญิงทั่วๆ ไป ย่อมมีผู้ชายมาหมายทอไม่ตรีให้ แต่ความสัมพันธ์กับภาสายคนนี้ก็ไม่สามารถพัฒนาไปได้ไกลมากกว่าคำว่าเพื่อนกัน ดังได้กล่าวแล้วข้างต้นว่า หลังจากที่มี “ภาสาย” สนิทกับเธอ อยู่ๆ เขาก็หายหน้าหายตาไป จนมารับรู้ในภายหลังว่ากัญญาได้ห้ามไม่ให้ภาสายมายุ่งเกี่ยวกับเธอ แต่เธอก็ไม่ได้นึกสงสัยอะไร เพราะคิดว่ากัญญาคงกลัวว่าความสัมพันธ์อาจจะก่อให้เกิดผลกระทบต่องาน โดยพิมไม่อาจรู้ได้ว่าเบื้องลึกนั้น เป็นเพราะกัญญาหึงหวงนั่นเอง และเหตุที่พิมไม่นึกสงสัยนั้นส่วนหนึ่งก็เพราะเธอมีความรู้สึกดีต่อกัญญาผู้เป็นเจ้านายของเธอ

3.1.2 ปัญหาของตัวละครเมื่อสวมบทบาทหญิง

โดยทั่วไปปัญหาของตัวละครเอกแทบจะไม่ปรากฏให้เห็น เพราะเป็นคนที่ในโลกทัศน์แคบดังได้กล่าวข้างต้นแล้ว เธอจึงไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับใคร และปัญหาทั่วไปในการใช้ชีวิตในแต่ละวันก็ไม่ปรากฏให้

เห็น ส่วนใหญ่จะใช้ชีวิตอยู่แต่ในกรอบเดิมๆ เรียนจบ
หางานทำ เมื่อมีงานทำก็ออกไปทำงานตกเย็นก็กลับ
เป็นเช่นนี้เกือบทุกวัน เว้นเสียแต่มีงานค้างต้องอยู่
เคลียร์ให้เสร็จก่อนกลับบ้าน

เส้นทางชีวิตของตัวละครมาถึงจุดเปลี่ยนคือ
เธอเริ่มขัดแย้งกับความรู้สึกข้างในจิตใจซึ่งอาจจะ
เป็นเพราะเธอเป็นคนที่มิโลกทัศน์แคบดังได้กล่าว
แล้ว (อัญชัน, 2547: 22) ฉะนั้นความขัดแย้งที่เกิดขึ้น
นี้เป็นความขัดแย้งที่ชีวิตเธอถูกสอนให้เรียนรู้ว่า
เพศหญิงจะต้องมีเพศสัมพันธ์กับเพศชายเท่านั้น
ปมปัญหาทางจิตที่ตกค้างอยู่จึงเป็นปัญหาที่เริ่มเกิด
ความขัดแย้งกันขึ้นมาภายในจิตใจของเธอ การที่
ตัวตนของเธอนั้นเบี่ยงลึกลงสอนให้ได้เรียนรู้ว่าเพศ
หญิงจะต้องคู่กับเพศชายเท่านั้น แสดงถึงแบบแผน
ทางความคิดเชื่อมโยงถึงปมปัญหาว่าเธอมีกรอบ
ความคิดเรื่องเพศที่ตายตัว จนไม่สามารถยอมรับ
ความสัมพันธ์ในเชิงรักร่วมเพศได้ เธอจึงหาทางออก
โดยการไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคือ “เป้ง” เพื่อ
ตอบคำถามาคติด้วยเพศที่สังคมทั่วไปยอมรับว่า
มีเพียงผู้หญิงและผู้ชายเท่านั้น ดังตอนหนึ่งว่า

“ตอนนั้นเองที่พีเป้งรังตัวฉันเข้ามากอดและ
จูบอย่างรุนแรง ทุกอย่างเกิดขึ้นบนเตียงของน้อง
ชายฉันบู๊บ๊อบแต่ฉันก็ได้แต่หลับตาปล่อยตัวไปกับ
อารมณ์ร้อนแรงแต่นิมนวลของพีเป้ง ปล่อยไปตาม
กฎธรรมชาติระหว่างมนุษย์สองเพศ ไม่มีใครรู้เลย
ว่าฉันแอบยินดีต้อนรับมันด้วยซ้ำ ระหว่างที่พีเป้งเริ่ม
ฝังตัวเขาเข้าไปในร่างฉันด้วยสิ่งที่ไม่ใช่นิ้ว ฉันไม่รู้
ว่าฉันควรจะผลักเขาออกไปหรือไม่ ก่อนล้าเลยถึงจุดที่
กลับไปแก้ไขไม่ได้ แต่ฉันก็เห็นตัวเองกอดตัวเขาเข้ามา
รัดแน่นเข้า” (อัญชัน, 2547: 143-144)

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนบรรยายถึงอารมณ์
ของตนเองเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ตัวละครอ้าง
ถึงกฎธรรมชาติที่สะท้อนให้เห็นประสบการณ์ชีวิต
ที่ถูกหล่อหลอมให้รับรู้ว่าผู้หญิงจะต้องคู่กับผู้ชาย
เท่านั้น การปล่อยอารมณ์และร่างกายให้ไหลลื่นไป
ตามการกระทำของผู้ชายคือการยอมรับว่าทรมานดัง
กล่าว ขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นว่าความปรารถนา
ทางเพศนั้นเป็น “ธรรมชาติ” มนุษย์ที่เมื่อเกิดขึ้นแล้ว
ก็ต้องได้รับการตอบสนอง ด้วยเหตุนี้แม้ว่าขณะมี
เพศสัมพันธ์กัน ฝ่ายชายจะพร่ำพูดเพื่อปลอบโยน
ฝ่ายหญิงว่าจะรับผิดชอบกับสิ่งที่ทำไป ตามขนบ
ของความสัมพันธ์ชายหญิงที่สังคมทั่วไปยอมรับ แต่
เมื่อฝ่ายหญิงมองว่าเพศสัมพันธ์คือ การปลดปล่อย
อารมณ์ปรารถนาที่เป็นธรรมชาติ เธอจึงรู้สึกว่ามัน
ไม่ใช่สาระสำคัญ ดังอีกตอนหนึ่งว่า

“พีเป้งพร่ำพูดไปด้วยว่า รักฉันคิดจริงจังกับฉัน
และถ้าอะไรจะต้องเกิดขึ้นกับฉัน เพราะสิ่งที่เขาเพิ่ง
ทำลงไป เขาก็พร้อมที่จะมีชีวิตอยู่ร่วมกับฉัน ฉันยิ้ม
ทั้งน้ำตา คำพูดนั้นผ่านหูฉันไป ฉันไม่รู้ว่ามันสลัก
สำคัญสำหรับฉันแค่ไหน ช่วงขณะนั้นฉันคำนึงอยู่แต่
ว่า พีเป้งช่วยให้ฉันเกิดความรู้สึกว่า หยาดน้ำอุ่นๆ
ในตัวเขาขณะหลังเข้าในตัวฉันเป็นเสมือนน้ำผึ้งบัว
รดลงล่างชำระสิ่งสกปรก ซึ่งยังคงอยู่ตามซอกเนื้อ
ตัวฉัน ให้นหลุดออกไปจนสะอาดหมดจด พร้อมทั้งจะ
ยืนขึ้นรับรุ่งอรุณ และความหมายของวันใหม่ต่อไป
อย่างผู้หมดมลทิน” (อัญชัน, 2547: 144)

ข้อความดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ในความคิด
ของตัวละครพิมพ์ เพศสัมพันธ์กับสถาบันครอบครัวนั้น
เป็นคนละเรื่องกัน แม้ว่าเป้งจะ “พร้อมที่จะมีชีวิตอยู่
ร่วมกับฉัน” แต่เธอก็ “ไม่รู้ว่ามันสลักสำคัญสำหรับ

ฉันแค่ไหนด” การให้ค่าเพศสัมพันธ์ว่าเป็นความปรารถนาแบบธรรมชาติระหว่างหญิงและชายทำให้เธอรู้สึกอึดและมั่นใจว่าอสุจิของผู้ชายคือ น้ำมนต์ที่จะช่วยชำระล้างความมัวหมองของเธอที่เกิดขึ้นจากความ เป็นหญิงรักหญิงในตัวเอง

เป้ง “เป็นพี่ชายของเป้งเพื่อคู่หนูของเจ้าป๊อกน้องชายฉันเอง” (อัญชัน, 2547: 141) เป้งทำงานเป็นสถาปนิกรวมหุ้นกันตั้งสำนักงานออกแบบกับเพื่อนๆ ที่จบมาด้วยกัน เป้งเคยเรียนที่เดียวกันกับเธอ แต่คนละคณะ ตอนเธอเข้ามาเป็นเฟรชชีปีแรก เป้งก็เป็นชีเนียร์ใกล้จะจบแล้ว เป้งและเธอก็ยังไม่มีโอกาสสนิทสนมกัน ภายหลังตัวละครทั้งสองเริ่มมาสนิทสนมกัน เพราะเป้งบังเอิญตามเป้งน้องชายมากินข้าวด้วยที่บ้าน แล้วก็เลยติดสอยห้อยตามเป้งมาเป็นแขกที่เข้าออกออกในบ้านเธอแทบทุกเสาร์อาทิตย์

ตัวละคร “เป้ง” จึงเป็นตัวแทนเพศชายที่มาช่วยแก้ไขปมปัญหาทางจิตที่เธอมีความรู้สึกผิดบาปต่อการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน เพศสัมพันธ์แบบคนต่างเพศปกติจึงเป็นทางออกหนึ่งของเธอในการแก้ปัญหาเรื่องตัวตนที่สังคมไม่พึงปรารถนา

3.1.3 ผู้ชายในฐานะเครื่องมือปฏิเสธตัวตน

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าเธอมีความทุกข์ ความเครียดจากการที่ถูกเพศหญิงด้วยกันข่มขืนภายหลังเธอจึงพยายามแก้ไขความทุกข์เหล่านั้น โดยในช่วงเหตุการณ์นี้ ผู้ชายที่ชื่อ “เป้ง” ก็ได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของเธอ เธอจึงใช้เป็นเครื่องมือจุดดึงตัวเองออกจากความสับสนที่ถูกเพศหญิงด้วยกันข่มขืน

เธอเริ่มมีความสับสนต่อความรู้สึกภายในจิตใจ ฉะนั้น “เป้ง” จึงเป็นตัวละครเพศชายที่มาจุดดึงให้หลุดจากความสับสนเหล่านั้น ด้วยการเป็นคนปลดปล่อยความรู้สึกผิดบาปของเธอ โดยการ

ไปมีเพศสัมพันธ์ร่วมกับเธอ (อัญชัน, 2547: 41) “เป้ง” ยังเป็นคนที่มึนบ่บาทต่อเธอในด้านความรู้สึกที่เธอคิดว่าหากเธอลงเอยกับเพศชาย เธอจะมีความมั่นคงมากกว่าการเลือกไปอยู่กินกับทอม เพราะเธอ มองไม่เห็นว่าจะคมจะยอมรับการอยู่กินกับทอมอย่างสามีภรรยาได้ และครอบครัวของเธอก็ไม่มีทางยอมรับได้เช่นกัน (อัญชัน, 2547: 146)

“เพราะว่าพี่เป้งเป็นคนทำให้กลับมาเป็นผู้หญิงธรรมดาที่มีชีวิตอยู่เพื่อคู่กับเพศชาย มันคงต้องเป็นพรพิเศษเท่าที่ธรรมชาติจะสร้างมนุษย์เราไม่ใช่หรือ” (อัญชัน, 2547: 145)

เธอมีความคิดที่หนักแน่นมากว่าเพศหญิงย่อมจะต้องคู่กับเพศชายเท่านั้น จึงเป็นการยากที่เธอจะคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ไม่จำเป็นว่าจะต้องเกิดขึ้นระหว่างเพศชายกับเพศหญิงเสมอไป อาจจะเกิดกับเพศเดียวกันก็ได้ เช่น ชายกับชาย หญิงกับหญิง เป็นต้น ดังนั้นหากเธอไม่ยึดกรอบความคิดนี้หนักแน่นจนเกินไป เธอก็คงไม่เกิดความขัดแย้งและเกิดจุดเปลี่ยนในการดำเนินชีวิต อย่างเช่นที่เธอกำลังหนีตัวตนอยู่

ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเพศชายกับเพศหญิง ธรรมชาติสร้างทั้งสองฝ่ายเพื่อเร่งเร้าและตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ของกันและกัน ทั้งทางกายภาพที่ประสานกันอย่างแนบแน่น เพศชายมีในสิ่งที่เพศหญิงไม่มี และเพศหญิงมีในสิ่งที่เพศชายไม่มี แต่เมื่อคนทั้งสองได้มีเพศสัมพันธ์กันก็เป็นการเติมเต็มทางกายภาพของคนทั้งคู่ให้สมบูรณ์ขึ้น ความสัมพันธ์ในเรื่องของจิตใจน่าจะเป็นการตอบสนองอารมณ์ของกันและกันในลักษณะที่ว่า การสืบพันธุ์เป็นวิถีชีวิตหนึ่งของมนุษย์

3.2 ตัวตนที่เป็นเพศที่สาม (ดี)

หลังจากที่ตัวละครเอกพบกับปัญหาเมื่อสวมบทเป็นเพศหญิงแล้ว ทำให้ตัวตนของเธอที่เคยพราเลือน เพราะพยายามกำจัดหรือชำระล้างตัวตนของความ เป็นเพศที่สามก็ค่อยๆ เติบโตขึ้นมา ดังจะได้วิเคราะห์ผ่านการแสดงพฤติกรรมและปัญหาของ ตัวละครเอก ดังนี้

3.2.1 พฤติกรรมของตัวละครเมื่อสวมบทเพศที่สาม (ดี)

ในการวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมของตัวละครเมื่อสวมบทเพศที่สาม (ดี) สามารถแยกให้เห็นประเด็นสำคัญๆ คือพฤติกรรมที่มีผลมาจากตัวเธอเอง เช่น ความสับสนทางจิตใจ และพฤติกรรมที่อาจจะเกิดมาจากบุคคลภายนอก ดังต่อไปนี้ เพื่อนร่วมงาน ครอบครัว และสังคม

โดยหลักๆ พฤติกรรมจะเริ่มเปลี่ยนแปลงจากเดิม ส่วนใหญ่เกิดจากตัวเธอเอง ดังได้กล่าวแล้วว่าเธอเป็นคนที่มีความคิดที่แคบจึงไม่มีโอกาสได้รับรู้โลกภายนอกที่มันเริ่มเปิดกว้างในบางเรื่อง เช่น รักร่วมเพศ ในทางตรงกันข้ามเธอมีความคิดว่าเพศชายจะต้องคู่กับเพศหญิงเท่านั้น ดังนั้นเมื่อเธอถูกเพศเดียวกันข่มขืน พฤติกรรมที่เริ่มเปลี่ยนแปลงจึงเกิดจากความสับสนภายในจิตใจของเธอคือ เริ่มปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอก และได้ตัดสินใจลาออกจากที่ทำงานที่เกี่ยวข้องกับกัญญาผู้ซึ่งข่มขืนเธอ พยายามหลีกเลี่ยงการพูดคุยกับคนในครอบครัวเช่นแม่ และเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ไม่ออกไปไหนมาไหนเป็นเวลานานเดือน

ดังได้กล่าวข้างต้นแล้วว่าพฤติกรรมที่เริ่มเปลี่ยนแปลงที่มีสาเหตุจากเพื่อนร่วมงาน ครอบครัว และสังคมคือ หลังจากທີ່ประสบกับปัญหาดังกล่าวนั้น เธอมีความกังวลและกดดันจากเพื่อนร่วมงาน

ว่า คนเหล่านั้นจะคิดอย่างไร เพราะเธอเป็นพวกรักร่วมเพศ เธอไม่สามารถมองหน้าคนในบริษัทอย่างเดิมได้ เพื่อนร่วมงานจะเข้าใจอย่างไร จึงส่งผลให้เธอไม่สามารถกลับไปทำงานอย่างเดิมได้

“ฉันไม่เคยกลับไปทำงานอีกเลยนับแต่วันนั้น”
(อัญชัน, 2547: 135)

ในส่วนครอบครัวคือ พมกลัวว่าพ่อแม่จะรับตัวตนที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมไม่ได้ เพราะไม่เคยทำตัวมีปัญหาและทำให้พ่อแม่หนักใจเลยสักครั้ง (อัญชัน, 2547: 176) เป็นเด็กเรียบร้อยมาโดยตลอด และคิดว่ามันไม่คุ้มหากจะเลือกความสุขของตัวเองเองมากกว่าความสุขสบายใจของพ่อแม่ที่เธอรักมาก และที่สำคัญเธอนั้นเคยกล่าวและตั้งปณิธานว่าต้องการใช้ชีวิตในโลกปกติเหมือนผู้หญิงทั่วไป นั่นคือมีสามีเป็นผู้ชาย ไม่ใช่คนเพศเดียวกัน

“แม่ของเราจิตใจเขาคงแตกไม่มีเหลือกันเลย ทั้งคู่ พี่คะ ถึงเราจะมีความสุขด้วยกันสักแค่ไหน แต่ก็ เป็นความสุขที่เกิดบนความทุกข์ของผู้ที่มีความหมายใหญ่หลวงในชีวิตเราด้วย” (อัญชัน, 2547: 176)

สังคมเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เธอเห็นแก่ความสุขครอบครัวและมุมมองของสังคมมากกว่าที่จะเลือกความสุขส่วนตัว เพราะเธอมีกรอบความคิดเรื่องเพศสัมพันธ์ตายตัวว่าจะต้องเกิดขึ้นระหว่างเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น จึงเป็นที่มาของความขัดแย้งที่เธอคิดว่าจะต้องมีปัญหาย่างแน่นอน หากเลือกเดินเส้นทางนี้ สังคมจะมองพฤติกรรมเช่นนี้ว่า และจะใช้ชีวิตอยู่อย่างคนปกติในสังคมนี้ได้หรือไม่

เธอกำลังการถูกมองอย่างหมิ่นหมั่นจากคนรอบข้างส่งผลให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงภายในจิตใจซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรม จนในที่สุดแล้วตัวละครเอกเลือกที่จะไม่ยอมรับตัวตนและพยายามหลีกเลี่ยงการใช้ชีวิตในรูปแบบปกติที่เคยดำรงอยู่ โดยการออกจากงานที่ทำอยู่เป็นประจำ เพราะเมื่อตัวละครเอกถูกกักขังข่มขืนแล้ว ขณะเดียวกันเธอก็เริ่มสับสนในเรื่องความรู้สึกทางเพศของตัวเองประกอบกับเป็นคนที่ไม่เคยพบเจอกับปัญหาใดๆ ในชีวิต จึงไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหานี้ได้และดำรงชีวิตให้เป็นไปในรูปแบบเดิมคือ การไปทำงานอย่างปกติได้นั้นเป็นเพราะการไปทำงานในแต่ละวันนั้นย่อมต้องพบเจอกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ และที่สำคัญคือ กัญญาที่ตัวละครเอกพยายามหนีห่าง ผู้ซึ่งเป็นเหมือนเงาที่ตัวละครเอกมีความคิดว่า หากเธอพบกัญญา ความรู้สึกทางเพศของเธอก็จะเริ่มจะชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ

พฤติกรรมและความรู้สึกต่างๆ เหล่านี้ เป็นเครื่องยืนยันว่าพิมั้น เริ่มค้นพบตัวตนทางเพศว่าลึกๆ แล้ว เธอเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่การที่เธอคำนึงถึงความรู้สึกของคนในครอบครัว สังคม และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบๆ ตัวเธอ เธอจึงเสียสละความสุขส่วนตัว เลือกที่จะไม่เห็นแก่ตัว โดยการไปใช้ชีวิตอยู่กับกัญญา แต่ในขณะที่เดียวกันแม้ว่าเธอไม่เลือกเส้นทางเดินเพศที่สามแล้วนั้นก็ตาม แต่เธอก็ไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตในรูปแบบผู้หญิงทั่วไปที่มีความรู้สึกว่าจะต้องมีสามีที่เป็นผู้ชาย เพราะตัวละครเอกเคยใช้เป้งเป็นตัวแทนเพศชายที่มาร่วมรักหรือมีเพศสัมพันธ์กับเธอดังได้กล่าวแล้ว แต่เหตุการณ์ในครั้งนี้ก็ไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเธอดังได้กลับไปเป็นผู้หญิงปกติพร้อมที่จะมีสามีเป็นชายดังที่เธอเคยคิดว่า เมื่อได้ร่วมเพศสัมพันธ์กับผู้ชายแล้ว จะต้อง

กลายมาเป็นผู้หญิงเช่นปกติอย่างแน่นอน

3.2.2 ปัญหาของตัวละครเมื่อสวมบทบาทที่สาม (ดี)

ปัญหาที่ตัวละครเริ่มประสบแสดงออกมาในรูปแบบความหวั่นวิตก โดยส่วนใหญ่ความหวั่นวิตกสามารถแยกให้เห็นในประเด็นดังต่อไปนี้ สังคมไม่ยอมรับ ครอบครัว จิตใจ และความมั่นคงของสภาพการเป็นอยู่ ดังเช่น ตอนหนึ่งที่เธอเล่าถึงกระแสสำนึกของเธอ เธอได้พูดกับกัญญาว่าเราเหมือนเป็นแค่เงา (อัณชัน, 2547: 156) แสดงถึงอาการไม่มั่นใจในสถานภาพของการครองรักแบบทอม-ดี้ ดังคำพูดว่า

“เราต้องเป็นอย่างนี้กันไปตลอดชีวิตหรือคะ พิมอายคน อายตัวเองที่เราไม่เหมือนคนอื่น เราเหมือนเป็นแค่เงา จะมีความสุขกันได้ก็แค่ได้ความมืดเท่านั้น” (อัณชัน, 2547: 156)

ความสุขของเธอขัดแย้งกับบรรทัดฐานของสังคม เพราะสังคมไม่ยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศ เธอจึงมีความหวั่นวิตกว่าจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไร หากเธอเลือกโลกของเธอคือการอยู่กับกัญญา เธอก็จะสามารถอยู่แต่ในโลกความมืดเท่านั้น เพราะอายุที่จะออกมาใช้ชีวิตอย่างเปิดเผยให้สังคมรับรู้ได้ ความหวั่นวิตกในด้านครอบครัวก็ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าพ่อแม่จะรับได้หรือ หัวใจของคนทั้งสองคงสลาย หากล่วงรู้ว่าเป็นพวกรักร่วมเพศ และจิตใจของเธอก็มีความวิตกว่าเธอเป็นผู้หญิงที่เคยตั้งปณิธานและปรารถนาต้องการใช้ชีวิตอย่างเช่นผู้หญิงทั่วไปคือ การแต่งงานมีสามี และมีลูก เพราะการได้แต่งงานอยู่กับผู้ชายก็ย่อมให้ความรู้สึkmั่นคงกว่าการเลือกที่จะใช้ชีวิตเช่นคนรักร่วมเพศ

นักเขียนชี้ให้เห็นถึงการที่พิมพ์พยายามให้เหตุผลว่าเธอและกัญญานั้นไม่สามารถรักกันและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้ เพราะเธอทั้งสองนั้นไม่เหมือนเพศชายและเพศหญิงที่สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติ เพราะเป็นเรื่องปกติที่เราสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน และที่สำคัญพิมพ์มีความรู้สึกว่าจะไม่

อยากเป็นแค่เงาจะมีความสุขได้ก็แค่ได้ความมืด เพราะการใช้ชีวิตของทอม-ดั้นั้น ไม่สามารถจะเปิดเผยอย่างโจ่งแจ้งได้ ส่งผลต่อตัวละครเอกพิมพ์ เพราะเธออึดอัดและกดดันต่อปัญหาเหล่านี้ แต่หากจะให้เปิดเผยให้สังคมรับรู้ก็อายและไม่กล้าเช่นกัน เพราะพื้นฐานครอบครัวยอมรับว่า

ในสังคมนี้ย่อมมีเพียงเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น เพศที่สามารถอย่างเธอจึงต้องเดินเส้นทางที่กำกวมระหว่างตัวตนที่เป็นเพศหญิงและตัวตนที่เป็นเพศที่สาม

เรื่องราวข้างต้นแสดงถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในจิตใจ ซึ่งได้แสดงออกมาเป็นระยะๆ ดังเช่น ตอนที่ “กัญญา” แอบมาชอบเธอ กัญญาจึงไม่ปล่อยให้ชายใดมีโอกาสเข้ามาใกล้ ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกเธอเพราะไม่เคยตกหลุมรักเพศตรงข้ามหรือมีเพศสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับชายใดมาก่อน จึงไม่อาจล่วงรู้ถึงความรู้สึกที่เธอควรจะได้รับจากการมีเพศสัมพันธ์กับเพศชายอย่างที่เพศหญิงทั่วไปได้รับ เพราะการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเธอกลับมีกับผู้หญิงด้วยตนเอง

“กัญญาสอดมือเข้ามาสวมสอดกอดเคล้นเคล้าได้เลื้อยฉนจนแน่นขณะที่พูดไปด้วย ฉนแทบไม่เชื่อหูตัวเองว่าคำพูดประโยคนั้นหลุดออกมาจากผู้หญิงตรงหน้า ผู้มีทุกสรรพางค์ร่างกายไม่ต่างกับฉนนับแต่หัวจรดเท้า” (อัญชัน, 2547: 123)

จากข้อความข้างต้นเมื่อกัญญาแสดงพฤติกรรมที่ถูกกระตุ้นในเบื้องลึกของจิตใจ ให้กระทำในรูปแบบ

ในสังคมที่มีการแบ่งเพศตายตัวนั้น อาจจะก่อให้เกิดปัญหาให้กับบุคคลดังเช่นตัวละครนี้ที่ต้องประสบกับปัญหาต่างๆ เช่น อุปสรรคการใช้ชีวิตในแต่ละวันที่ต้องเผชิญหน้ากับสังคมที่ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศและที่ใหญ่ที่สุดคือปัญหาที่ต้องต่อสู้กับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ

แบบความต้องการทางเพศ โดยที่ตัวละครเอกพิมพ์แทบไม่เชื่อหูตัวเองว่าคำพูดประโยคนั้น (รักพิมพ์จะแยอยู่แล้ว) จะหลุดออกมาจากปากคนที่มีร่างกายทุกส่วนเหมือนตัวเธอนับแต่หัวจรดเท้า

ดังที่กล่าวแล้วว่าตัวละครไม่ค่อยมีโอกาสได้คลุกคลีกับเพื่อนต่างเพศ ฉะนั้นเมื่อถูกผู้หญิงด้วยกันข่มขืนเสียเอง แม้ในตอนแรกจะไม่ยอมรับก็ตาม เพราะการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันคือ หญิงกับหญิงเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ แต่เธอก็เฝ้าคิดถึงเรื่องราวที่ถูกเพศเดียวกันข่มขืน

โดยสิ่งที่คิดนั้นมีฉากที่เธอและกัญญากำลังร่วมเพศสัมพันธ์กันเข้ามาในความคิดและความฝันอยู่บ่อยครั้ง จนเธอสับสนกับความรู้สึก เมื่อคนที่เธอกำลังร่วมเพศสัมพันธ์ด้วยนั้นคือ คนเพศเดียวกัน

แม้ว่าตัวละครเอกพยายามปฏิเสธตัวตนทางเพศเนื่องด้วยไม่อยากถูกมองไม่ดีจากคนรอบข้างและสังคมนั้น แต่เธอก็ยังไม่ลืมเหตุการณ์ที่ถูก

กัญญาข่มขืนซ้ำยังเก็บเอามาคิดฝันเป็นเวลานาน จนกลายเป็นปัญหาในจิตใจส่งผลให้ตัวตนทางเพศของเธอกำลังจะระหว่างความเป็นหญิงและเพศที่สาม

4.unsuj

จากที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์มาทั้งหมดนั้น แสดงให้เห็นว่า ในสังคมที่มีการแบ่งเพศตายตัวนั้น อาจจะทำให้เกิดปัญหากับบุคคล ดังเช่นตัวละครนี้ที่ต้องประสบกับปัญหาต่างๆ เช่นอุปสรรคการใช้ชีวิตประจำวันที่ต้องเผชิญหน้ากับสังคมที่ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศ และที่ใหญ่ที่สุดคือปัญหาที่ต้องต่อสู้กับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ โดยที่ตนเองไม่ได้เป็นคนก่อเรื่อง เธอเป็นเพียงผู้ประสบเคราะห์ร้าย ถูกผู้หญิงด้วยกันข่มขืน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น มันก็ขึ้นอยู่กับความรู้สึกของตัวเธอด้วย หากเธอไม่ได้รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบนี้ (รักร่วมเพศ) ปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ก็จะไม่เกิดขึ้น

รวมถึงกรอบความคิดและการเลี้ยงดูของครอบครัวก็สำคัญ เพราะการที่เธอเป็นคนที่มิโลกทัศน์ที่แคบ ทำให้เมื่อถูกผู้หญิงด้วยกันข่มขืนและยังเป็นการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเธอด้วย ส่งผลให้เธอไม่สามารถปล่อยวางหรือคิดว่ามันเป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะการมีเพศสัมพันธ์นั้นก็เกินไปในลักษณะที่ปกติ แปลกไปก็แค่เธอมีกับผู้หญิงด้วยกันเท่านั้นเอง

การที่เธอไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตัวตนที่เป็นเพศหญิงมาดำรงตนอยู่ในเพศที่สาม (ดี) นั้น ขณะเดียวกันก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ได้ทำให้เธอต้องใช้ชีวิตอยู่กึ่งกลางระหว่างคนธรรมดา กับความเป็นเพศที่สาม (ดี) ฉะนั้นทางออกของเธอจึงเป็นไปได้ในลักษณะของการต้องไปหาพื้นที่ใหม่คือ การอยู่กึ่งกลางระหว่างคนธรรมดา กับความเป็นเพศที่สาม (ดี) ■

เอกสารอ้างอิง

- นพคุณธ์ ด้วยวิเศษ. 2554. “เสียบสดแตกใน กับความล้มเหลวของกระบวนการป้องกันเอดส์ในชุมชนเกย์ไทย”, **รัฐศาสตร์สาร**. 3 (กันยายน-ธันวาคม), 128-168.
- ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี และคณะ. 2554. “ความรัก”, **สังคมศาสตร์**. 1-2, 1-288.
- พรรณรายรัตน์ ศรีไชยรัตน์. 2554. “Feminist Legal Theory”, **สังคมศาสตร์**. 1, 21-75.
- พรอยด์, ซิกมันด์. 2529. **พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์**. กรุงเทพฯ: หญิงสาว.
- ยศ สันตสมบัติ. 2532. **พรอยด์และพัฒนากิจการจิตวิเคราะห์: จากความฝันสู่ทฤษฎีสังคม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์. 2541. **วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ธรรมชาติ.
- สีฟ้า. 2527. “เรื่องจากปก: นาฬิกาอักษรสีฟ้า”, **ถนนหนังสือ**. 10 (เมษายน), 15-28.
- เสนาะ เจริญพร. 2548. **ผู้หญิงกับสังคมในวรรณกรรมไทยยุคทอง**. กรุงเทพฯ: มติชน.
- อัญชัน. 2550. **มุมปากโลก**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น.
- อัญชัน. 2547. **นางเอก**. กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น.